

den Bei nemlig, forud at sikre os Tilslutning og det fra den Side af Thinget, som nærmest kan siges at repræsentere Kommandoens Interesse i Straffeloven. Og naar vi nu have søgt at gaa denne Bei, er det ogsaa sket i Erkjendelsen af, at vi derved bringe Sagen eet Skridt videre og et væsentligt, betydeligt Skridt videre frem paa en heldig Bei, og ogsaa saaledes, at det netop derved vil blive den høitærede Regjering lettere at føre Sagen endelig igjennem paa et andet Sted. Jeg kan i denne Forbindelse ikke Andet end bemærke, hvad jeg ogsaa udtalte ved 1ste Behandling af Sagen, at det er min Overbevisning, at hvad der ligger imellem Behandlingen af denne Straffelov før og nu, nemlig Vedtagelsen af den nye Hærordning i den Skikkelse, som den fik med det betydelig udvide og forstærkede Antal faste Besalingsmænd, er et væsentlig medvirkende Led til, at man kunde opnaa en Overenskomst med de Interesser, hvilke jeg betegnede som nærmest Kommandoens Interesse i Forslaget, at altsaa Vedtagelsen af Hærloven i en væsentlig Grad har banet Veien for Gjennemførelsen af det Forslag, som her foreligger, og at saaledes, hvad der skete i Sommer, maa være at betragte som en Løstfang for den Reform, vi i dette Dieblik staa ligeoverfor. Jeg gjør denne Bemærkning nu — og det er naturligt, at den fremkommer, og særlig, at den fremkommer fra min Side — for at alle ærede Medlemmer, som mulig kunde have nærret større eller mindre Betænkeligheder ved den Hærordning, som blev gennemført i Sommer, dertil maa knytte den Tanke, at blandt de Bindinger, som dengang vandtes, maa ogsaa siges at være den, at det derved skal lykkes os at føre en virkelig tidsvarende og fylldig Reform igjennem paa den militære Straffelovgivnings Omraade. — Hvad der her foreligger, og hvad jeg tager Ordet for, er, som jeg strax udtrykte det, Udtryk for en Overenskomst, men jeg skal sige til Udtryk for en Overenskomst, som er en i særlig Grad lykkelig Overenskomst, fordi den har den Karakter, at man fra begge de Sider, som i dette Forslag mødes, er enig om at betegne det Resultat, der foreligger ifølge de førte Forhandlinger, som en ikke uvæsentlig Forbedring af det, der tidligere forelaa, og af det, som Forslagsstillerne have forelagt Thinget her ved 1ste Behandling. Jeg siger dette forsaavidt paa det hele Hiertals Begne, som jeg kan paaberaabe mig de Udtalelser, der foreligger fra det Mindretal, som jeg har betegnet som nærmest repræsenterende Kommandoens Interesser. De have udtrykkelig sagt, at de betragte dette Forslag som en væsentlig Forbedring af det oprindelige Lovforslag. Men jeg er glad ved at kunne sige til, at Sagen efter min Opfattelse, og jeg antager ogsaa efter de øvrige Dele af Udvalgets Hiertals Opfattelse forholder sig saaledes, at vi ansæ det Forslag, som forhøjbentlig vil fremgaa af Afstemningerne her ved 2den Behandling af denne Sag, som en væsentlig

eller ialtsald ikke uvæsentlig Forbedring af det Forslag, vi have tilladt os at indbringe og forelægge for det høie Thing. Derfor tror jeg, at jeg med Rette kan kalde denne Overenskomst en lykkelig Overenskomst, naar den synes at kunne føre til et Resultat, som begge de overenskommende Parter anerkjende for en Forbedring af det Oprindelige. Naar man vil kaste Blikket paa det oprindelige forelagte Forslag, maa man jo erindre, at det var det, som Folkethinget i 1877 endelig vedtog ved 3die Behandling, og altsaa betragtede som Noget, det vilde give sin Tilslutning som endelig Lov, og endvidere, at man den Gang gennem sin Ordfører mundtlig havde erklæret sig heredt til at gaa nogle Skridt videre og det nogle Skridt, der ikke vare ganske uden Betydning, idet man havde lovet den daværende Krigs- og Marineminister sin fulde Tilslutning til de af ham den Gang ved 3die Behandling opstillede Vandringsforslag. Jeg vil da opkaste det Spørgsmaal: Hvad var det, man havde faaet, dersom man i 1877 med den daværende Krigs- og Marineminister havde gennemført Forslaget om en militær Straffelov? Man vilde ganske vist i det Væsentlige have faaet en Afstæffelse af de forvarige intensive Straffe, men hvad vilde man i Virkeligheden have faaet i Stedet derfor? Man vilde, som der ogsaa den Gang ganske rigtig blev gjort opmærksom paa, og som det stærkt blev betonet, i det Væsentlige være kommen til at erstatte de mere forvarige Straffe ved Fængsel paa Vand og Brød. Dette vilde i Praxis have været det virkelige Resultat deraf, og man kaldte derfor den Gang ikke uden Grund Loven for en Vand- og Brøds Lov, thi man kunde neppe være blind for, at Interessesen for at gjøre de militære Fængselsstraffe saa forvarige som muligt, med logisk Konsekvens vilde have medført, at de vedkommende Myndigheder fortrinsvis vilde have valgt Anvendelsen af Fængsel paa Vand og Brød fremfor simpel Arrest. Jeg henstiller nu, hvorledes man i Virkeligheden vilde have været stillet overfor et saadant praktisk Resultat. Jeg er ganske vist ikke i Tvivl om, at det i ethvert Tilfælde vilde have været at foretrække for Bibeholdelsen af de for Liden brugelige korporlige Straffe, men jeg skal senere komme tilbage til at vise, hvad der i dette Dieblik foreslaas Thinget at sætte istedet. Man vilde da, siger jeg, den Gang i det Væsentlige være kommen bort fra de intensive legemlige Straffe, men dog saaledes, at der vilde være blevet en Rest tilbage, idet man nemlig havde tilsaat Krigs- og Marineministeren, at man vilde være gaaet ind paa Anvendelsen af de saakaldte Bindestraffe, ikke alene ombord og i Felten, men ogsaa ved Troppefamlinger, en Straf, som vistnok quam maxime maa betragtes som en legemlig Straf, og som endda har sin særegne Ulempe, idet den ved sin Udsjælfelse er underkastet en ikke ringe Bil-